

Terék Anna

SZÓLNI

Azt hittem, lehet belőlem európai nő,
illatos és szép, kezében kenyérrel
ha sétál, mosolyognak rá a férfiak.
Azt hittem, enyém lehet az Alpok,
a Dolomitok, a Himalája,
hogy bármelyik óceánban
megmerítkezhetek,
de minden országban várt rám
egy hely, mint egy féreglyuk:
hazarepített pillanatok alatt.
Nem hagyta, hogy letagadhassam
magam.

A zürichi postán mosolyog rám a postás,
és a képeslapra, amit anyámnak küldök,
egy A betűt ragaszt: gyorsposta,
neveti németül, így odaér két nap alatt.
És én nem merek szólni, hogy
nem így akartam.
Hogy jó lesz nekem az olcsó is,
sima sebesség, anyámmal beszélünk úgyis,
interneten.

Pont így nem mertem szólni,
amikor a szerb orvos annak idején
csak félig mentett fel tornából, pedig
a csontjaim egész felmentést kértek.
Nem mertem szólni, nem tudtam,
hogy kell mondani: rossz a cipő,
amit vettem, nem ezt a nyomtatványt
kértem, a másik szalámiból szeretnék,
és nem húsz dekát.

Svájc közepén, szemben
egy nevető postással,
visszacúsúszok az időben:
újra Szabadkán vagyok,
belefagyva a kisebbségi létbe,
tudom újra, hogy kicsi vagyok
és csak magyar.
És hiába tudok szerbül,
most németül nem merek szólni,
hogyan nem ezt akartam.

Szerettem volna elmondani
annak a mosolygó postásnak,
hogyan sajnálom, hogy bevándorló vagyok,
de nekem el kellett indulni,
messzire kellett futni mindattól,
ami velem otthon megtörtént.
Mondták rám ott is, hogy hálátlan,
de futnom kellett, egyéjszén idáig,
mert félttem, futnom kell mindig,
csak akkor olvadok.

Tudja, mi jégbe fagyott táj vagyunk,
bennünk sosem mozdul semmi.
Csend van, hát hallgatunk.
Mint akik minden másodpercben
a megtorlást szeretnék elkerülni.

Csillogva állunk a nap alatt,
megtörünk minden fényt.
Együtt hisszük, a büntetés jár
folyton a nyomunkban, találgatjuk,
miért kéne még bocsánatot kérni.

Halk hanggal élünk, s ha úgy adódik,
vékonyak leszünk, mint egy nyírfa,
átlátszóak, akár a jég.

Felülről mindannyian úgy nézünk ki,
mint vérfolt a jég alatt.

Nézek vissza innen,
csuromvér a város,
csuromvér az ég, a föld.
Itt csuromvér vagyok én is,
a megolvadt jég alatt
újra nyílik minden seb,
a bőr felszínéig jön,
lila a testem,
ha már nincs jegelve,
lila és dagad.

De persze mit érdekel mindez
egy mosolygó postást
Zürich szívében, aki
csak segíteni akart.

14. századi lovas íjász. Felszerelésében a honfoglaláskori és a nyugat-európai elemek egyaránt megjelennek